

DÜŞÜNCE

Kültür - Sanat - Edebiyat

Esra Fatma KONUK ÖĞRETMEN DEDIĞİN

Öğretmenlerimiz bizleri nice karanlıklardan aydınlıklara çıkararak yahut aydınlık geçmişlerimize aydınlık yarınlar sunan kimseler olarak başlarımızın tacıdır. Şu dünyaya gözlerimizi açtığımız andan kapayacağımız ana dek hayatımızda izleri vardır. Ailemiz ile başlayan eğitim serüvenimiz okul ocaklarında öğretmenlerimizin ellerinde şekillenir. Eğitim –öğretim sürecimiz ilköğretim, ortaokul, lise ve üniversite olarak belirli bir zaman dilimini kapsasa da öğretmenlerimizin yüreğimize ektiği , zihnimize verdiği her şey hayat boyu bizlerdedir.

Dışarıdan okullara , sınıflara bakıldığında sadece derslere girip çıkan işi bittiğinde de evine dönen bir mesleğin değil; hele hele işini okulda bırakan bir mesleğin sahibi hiç değildir! Sabrı, sadakatini, sevgiyi her türlü maddiyatın üstünde görmek ancak böylesi bir mesleğe mahsustur. Kimi zaman annedir kimi zaman baba , abla ,arkadaş... Onlar kimsenin dinlemediği , değer bile vermediği zamanlarda yanımızda olup bizleri dinleyen, kalplerimize dokunan değerli mesleğin sahipleridir. Bilgi edinmek için çabalamak şu zamanda –yani bence- önemini kaybetmiştir. Çünkü her yer bilgi doludur. Dünyalar kadar bilgi cebimizdedir , çantamızdadır. Ancak bilgi; şefkat, sevgi gibi duygularla öğretmen dediğimiz kıymetli varlıkta birleşip bizlere ulaşırsa anlam kazanır.

Hayatımıza ,hayatımızdaki bir yerlere sihirli dokunuşları olur kimi zaman öğretmenlerimizin . Farkında oluruz ya da olmayız . Farklı bir pencere açmıştır öğretmeninizin hayatımızın evine . Farklı bir kapı açmıştır hayatımıza. Tüm hayatımız değişmiştir; yerinde olmayan taşlar yerini bulmuş, ruhumuzun gelgitleri yerini sakinliklere bırakmıştır. Çözemediğimiz hayat soruları cevaplarını bulmuştur.

Kısacası, öğretmenlik hiç de kolay bir meslek değildir. Kendinizi verebildiğiniz, adayabildiğiniz kadar öğretmensinizdir.

Aybar KÜRKÇÜ

Nazende

DİVANE

Bu deli kız ille de sebep arardı.

Bir gülüşün yeterdi de artardı.

Sen gülünce dertler , kederler kaçırdı.

Böyle bir gülüşle ağaçlar çiçek açardı.

Seni bir gören döner döner bakardı.

Baktıkça dili lal olur, gönlü yanardı.

Girdiğin yerler misk ü amber kokardı.

Hissederdim en derinde .

İrmak olup sevgin akardı.

Ah! Bir bilsen bu divane ,

Mecnun olup düşerdi çöle.

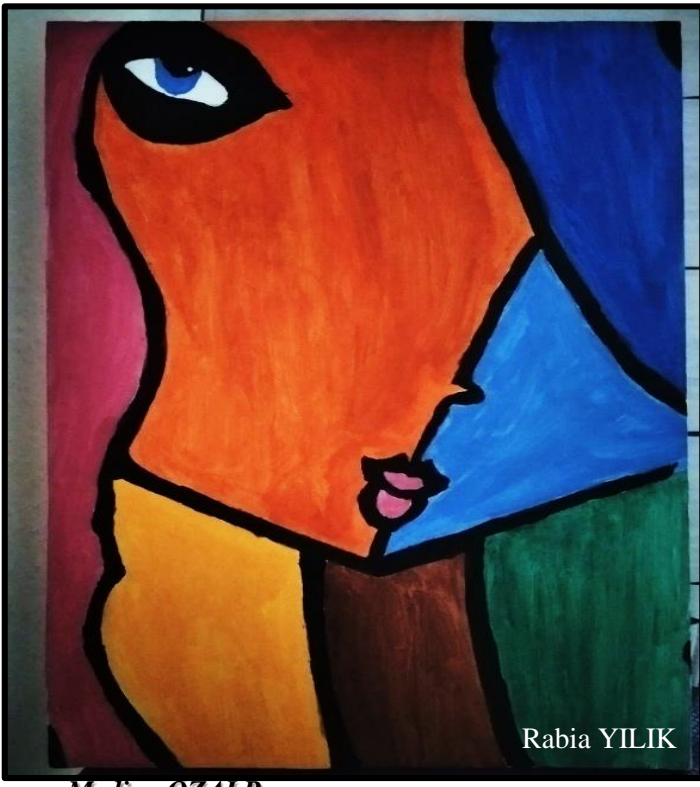
Rumeysa Zeynep YURTLU

İKİ DİRHEM BİR ÇEKİRDEK

Her konuda ille de bir fikrimiz olan bizler, mesele incelik yahut zarafet yüklü nükteler olduğunda pek de bir fikir üretmeyiz. Etrafınızda herkesin birbirine klişeleşmiş sözler söylediğini görmüşsünüzdür. Mevzubahis söz ya da sözcük grubu birden çok insanı etkileyebilir; hayatına, duygularına seslenebilir elbette. Buna bir lafım yok. Yeter ki içi dolu, anlamı geniş olsun; iltifatın muhatabı kendini özel hissedebilsin. Lakin herkesçe aynı mevzu üzerine kullanılan ve esasen pek de zarif olmayan bu sözlerin yaygınlaşması aktarmak istediğimiz duyguları samimiyetsizleştiriyor.

Geçmişte de günümüzde de insanların, Mevlana'nın o meşhur sözüne ne kadar ihtiyaç duyduğunu fark etmemek elde değil: "Sana verebilecek senden daha güzel bir hediye bulamadım. Bu yüzden ben de sana bir ayna getirdim. Kendine bak ve beni hatırla." Bu sözcüklerdeki kadar samimi olsak belki de mutluluğu yakalayabiliriz. Aynı şekilde kelimelerin ve sözlerin anlamı kadar söyleniş biçimi üzerinde de durmak gerek. Burada dilin işlevini nasıl kullandığınız önemlidir. Bununla ilgili İskender Pala'nın kitabında incelediği bir deyim aktarayım: Giyim kuşamına özen göstermiş, şık ve dikkat çeken insanlar için sık sık "iki dirhem bir çekirdek" sözü kullanılır. Dirhem ve çekirdek bir ölçü birimidir ki o dönem en kıymetli para olan bir Osmanlı altını iki dirhem bir çekirdek ağırlığında gelir. Süslenmiş kimselere bu yakıştırmada bulunanlar, mecazen onlara altın demiş olurlar ki bizce pek zarif bir nüktedir. Burada dikkatimizi çeken, bu sözün süslenmiş herkes için kullanılabildiği halde söyleyiş biçiminize göre nüktedanlığınızı ya da beğeninizi ifade edebiliyor olmanızdır.

Söz uzun lakin kısası, hem nüktedan hem de zarif olabilmemiz için seçtiğimiz kelimelerin anlamının yanı sıra söylenişine de dikkat etmemiz lazım. Aksi halde anlatmak istediklerimiz anlam daralmasına uğrayabilir, bu da bizim samimiyetimizi kaybetmemizle birlikte yanlış anlaşılmanıza sebep olabilir.

Medine OZALP

RÜYA MI, GERÇEK Mİ ?

Rüyamda şimdikinden daha küçüktüm. Kış bitmişti. Karlar erimiş ,mevsim bahara dönmüş ve nihayet ağaçlar renk renk çiçeklerini açmaya başlamıştı. Uzaktan kıvrım kıvrım gözükken yaklaştıkça çağiltısı insanın içini hoplatan bir derenin kenarına varmıştım. Gökyüzü mavi mi mavi, kuşların şakıması da bir o kadar güzel mi güzeldi. Derenin şırl şırl sesi ise bütün bu güzelliklere karışıyordu. Topraksa ılık , mis gibi kokuyordu. İşte tam da bu güzellikleri çekmek için buradayım. Ağaçları, hayvanları, suyu, toprağı çekmek için buraya gönderildim. Burada öyle güzel yerler vardı ki çek çek bitmiyordu. Fotoğrafları çekerken çok yoruldu.

Celal KÜR

DERT ORTAĞI

Başlamıştı gece yeniden.
Farklı bir hava vardı
Her zamankinden.
Bir o kadar uzun ve sessizdi.
O an sanki bir yıldız kayıvermişti.
İşaret gelmiş , gönül kapım çalınmıştı.
Dertleşmek gecelere , karanlıklara kalmıştı.
Elbet gün doğacaktı haneme.
Dertlerim saklanacaktı yine sineme.
Sen ki benim en büyük,
En bitmez derdim;
En onulmaz yaramdın.
Anlattıkça aydınlanırdı gecelerim,
Dinerdi acılarım.
Eyvah !
Ve işte uçuyor yıldızlar birer birer,
Güneş kovalıyor onları bahçesinden.
Kime anlatsam derdimi bir bilsem!
Belki bir kuru kalemdir ,
Yahut bir akça yaprak beni dinleyen.

Bir ağacın altına oturdum ve karıncaları seyre daldım. Bir karıncanın elindeki yiyeceğini - kendinden kat kat büyük olmasına rağmen- bütün engelleri aşarak evine götürmeye çalışması ben de hayret ve bir o kadar da hayranlık uyandırmıştı. Bu olaya şahit olduktan sonra kalkıp etrafıma bir baktım. Sanırım bir tavşan vardı derenin öbür tarafında ama oraya gitmek için önce dereyi geçmeliydim. "Bunu nasıl ,nasıl yapabilirim?" diye düşünürken aklıma biraz önce karıncalardan birinin yaptıkları geldi. Hemen birkaç taş toplayıp derenin belli yerlerine attım. Şükür ki fazla derin değildi. Zaten bu yüzden taşların büyükçe bir kısmı suyun üzerinde kalmıştı. Bu taşlardan seke seke dereyi geçmeyi başardım. Tabi biraz zamanımı aldı bu durum. Tavşancık çoktaan gitmişti. Ben de tavşanı aramaya koyuldum. Az gittim, uz gittim ve nihayet onu irice bir havucu iştahla kemirirken buldum. Hemen bir kare fotoğraf aldım. Bütün çabalarıma değen bir kare fotoğraftı bu. Diğer canlıları da çekmek için sabırsızlanıyordum. Ormanda ağaçların arasında yürürken ayağım bir çukura girdi. Sonra çukurdan bir köstebek çıkıverdi. Sanki evinin çıkışını kapattığım için bana kızmıştı. Onun da bu kızgın halini şipşak çekiverdim. Ayağımı çukurdan kurtardım. Yürümeye devam ettim. Ormanın tam da ortasında yaşlı , kocaman bir çınar ağacının dalları üzerinde tüneyen çeşit çeşit kuşların fotoğraflarını çekmeden edemedim. Karşıma bir göl çıkmıştı. Küçük bir göldü ,berrak suyu vardı. Balıklar bu berraklıkta çok net gözüküyorlardı. Renk renk balıkların üzerlerindeki pullar güneşin ışığı altında nasıl da güzel parlıyordu. Hemen birkaç kare de buradan aldım. Artık bu kadar yeterli diye düşündüm ve evimin olduğu yere doğru yola koyuldum. Vakit epeyce geç olmuştu. Ormanın karanlığına kalmadan gitmeliydim. Evime vardım ve çektiklerimi bir bir herkese gösterdim. Çok ama çok beğendiler. Bu fotoğraflardan oluşan " Ormanda Bir Gün" adlı bir sergi açtım. Beni ödüllendirdiler. Tam ödülümü alıp başarı, gurur ve mutluluk dolu bir yüz ifadesi ile fotoğraf çektiyordum ki annemin : " Haydi yavrucağım kalk bakalım ,okula geç kalacaksın!" sözleri ile ne olduğumu , nerde olduğumu anlayamadım. Nasıl yani!?! Bütün yaşadıklarım rüya mıydı ,yoksa annemin bu sesi miydi rüya olan? Hangisi gerçektir peki? Az önce bulunduğum ödül töreni mi ,yoksa şimdi duyduğum bu " kalk" sesleri mi? Şükür , hemen anladım işin aslını. Bu seslerdi gerçek olan. Ama bu rüyada bana bir mesaj olmalıydı. En büyük hayalimi rüyamda gerçekleştirmiş ve başarılı olmuşum. Aklıma rüyamın en başındaki karınca geldi. Onun bütün engelleri nasıl aştığı geldi gözümün önüne. Ben de başarabilirdim o zaman. Bütün zorluklara rağmen yılmadan , bıkip usanmadan çalışarak ünlü bir fotoğrafçı olabilirdim.

Eymen KUZU

SİVAS'IN YOLLARINA

Türkiye'nin gezilip görülecek yerleri saymakla bitmez ancak bir Sivaslı olarak söylüyorum daha güzelini görmedim. Türkiye'de Konya'dan sonra Selçuklu eserlerinin bulunduğu ikinci il Sivas'tır. Kışların kar yağışlı , sert ve uzun geçmesi bunu yanı sıra topraklarının engebeli olması ve şiddetli aşınımına uğraması nedeniyle ekime elverişli alanları kısıtlı olan Sivas ilinde halkın önemli bir bölümü geçimini hayvancılıkla sağlar. Yaygın olarak arıcılık yapıldığı için bal da burası için oldukça önemlidir. Sözü hayvancılığa getirmişken ,Türkiye'de köpek denilince aklımıza ilk gelen Sivas Kangalı'dır. Kangal , köpek türleri arasında kiloca en ağır ve boyca en uzunudur. Sanırsınız ki köpek değil adeta bir at. Genellikle bu köpekler bekçi veya çoban köpekleri olarak bilinir. İri cüssesinin altında – düşmanı değılseniz- sakın bir mizaç yatar. Kurtlara karşı koyabilen tek köpek ırkıdır. Bu yüzden çobanlar içi vazgeçilmezdir. En zorlu şartlara dayanıklı sadık hayvanlardır. Şimdi de gelelim en sevdiğim bölüme yani ilimizin meşhur , birbirinden lezzetli ve tadı damaklarımızı çatlatan güzel Sivas'ımızın başlıca yemeklerine: Madımak, Çereli Pilav, Püstüken Çorbası, Sivas Köftesi, Sivas Katmeri, Etlı Ekmek , İncir Dolması, Cılbır, Sivas Kebabı, Kelle Tatlısı, Yarımca Börek vb. Yolunuz bir gün Sivas'a düşerse bunlardan tatmanızı şiddetle tavsiye ederim, pişman olmayacaksınız. Ee! Yedik içtik sıra geldi gezmeye. Biri de çıkıp :”Sivas'a gittin madem yediğin içtiğin senin olsun gezip gördüğünü bir anlat hele.” derse o zaman benden sayması yani yazması sizden de navigasyonu açması : Gök Medrese, Çifte Minare, Ziya Bey Kütüphanesi, Divriği Ulu Camii, Divriği Kalesi, Yıldız Köprüsü, Tödürgen Gölü, Sızır Şelalesi, Buruciye Medresesi. Anlatacaklarım bu kadar. Sayfalarca da yazsak , anlatsak, sıralasak burası sığmaz kelimelere. Fırsat bulunca bekleriz Sivas'ımızı ziyarete.

Ardından buğulu camlara yüzünü yöneltti. Biraz düşündü. Düşünürken kahvesini ağır ağır yudumluyordu. Bir yandan sokaktan gelen takırtılar, yüksek sesle birbirine bağırıp çağıran insanlar, toprak kokusuyla birlikte yağan yağmur... Hiçbirine aldırış etmiyordu. Sadece derin düşüncelere dalmıştı. “Neden?” diye mırıltıyı andıran bir ses tonuyla kendi kendine sordu. “Neden bu kadar yalnızım?” dedi tekrar. O , üç çocuğuna hem anne hem de baba olmuştu. Fakat onlar nasıl babalarını arkalarına bile bakmadan bırakıp gidebilmişlerdi? Nasıl ve hangi vicdanla ; saçlarına aklar düşmüş, gözlerinin etrafı halkalaşmış bu yaşlı başlı adamı yüzüstü bırakıp gidebilmişlerdi? Çocuklarının yüzünü görmeyeli neredeyse sekiz yıl olmuş , hatta geçmişti. Geri dönseler bile o bırakıp gittikleri babalarını şimdiki haliyle tanıyabilecekler miydi? Berjerin yanında, üstü paslanmış sedef kakmalı sehpanın üzerinde duruyordu telefon. Kamil önce telefonu eline aldı, sonra kahvesinden bir yudum daha aldı. İşte beklediği an gelmişti. İlk günden ilk müşterisi çıkmıştı bile. Aslında o numarayı o kağıda yazıp bahçe duvarına asmayı hiç istemiyordu. Çünkü bir umudu , bir hayali vardı o yaşlı yüreğinde. Bir gün çocuklarının gelip o eski binanın bahçesinde kendisiyle vakit geçireceklerinin, onlarla eski günleri yâd edeceklerinin hayalini kuruyordu. Ama artık her şey için geç kalmıştı. O ilanı o duvara asmış, umutlarına kilit vurmuştu çoktan.

Birden ayağa kalktı ve bastonunu bile unutup bahçe kapısına yöneldi. Bahçede kimse yoktu. Önce etrafına bakındı. Sonra duvarın arkasında bir gölge belirdi. Gölgeyi takip ederek bahçe kapısından dışarı adım attı. Gelen müşteriydi ve hızla Kamil'in yüzüne doğru döndü. Bu, uzun boylu ve buğday tenli genç bir adamdı. Tebessüm dolu bir ifadeyle Kamil'e baktı. Kamil uzun zamandır kimsenin kendisine bu kadar samimi bir gülümsemeyle baktığını hatırlamıyordu. Sahi ne kadar zaman olmuştu samimi bir gülümseme görmeyeli? Bir yıl mı dese, beş yıl mı dese? Bilemiyordu. Yalnızlık onda zaman kavramını da unutturmuş gibiydi. Sanki bu adamı bir yerlerden tanıyordu. Müşteriyi içeriye davet etti, kısık ve şefkatli bir sesle ona : “Hoş geldiniz.” dedi. Telaşlı adımlarla bir sandalye getirdi. Biraz ev ile ilgili konuştuktan sonra müşteri hiçbir karar bildirmeden: “Teşekkürler Efendim, iyi günler.” diyerek oradan ayrıldı. Kamil de aklında derin düşüncelerle merdiven korkuluklarından güç alarak ağır ağır basamakları tırmandı. Bu basamaklar ne kadar da yüksek ve uzundu. Hep mi böyleydi yoksa kafasındaki düşüncelerden mi ona öyle geliyordu. Yok yok! Günden güne yaşlanan bedeninin bir işaretiydi bu. Odasına vardığında içinde bir hüznün , aklında müşterinin tanıdık siması vardı. “Nereden tanıyorum?” sorusu başını çok ağrıtmıştı. Kafasını kanepenin koluna dayadı. Bolu boyunca uzandı sonra.

Aradan haftalar geçmişti. Ev için gelen müşteri sayısı oldukça fazlaydı. Fakat Kamil evi satmak konusunda hâlâ isteksiz ve kararsızdı. Umutlarına kilit vurmuştu ama onları silip atamamıştı işte. Sanki birini bekliyordu, gelen müşterilerden biri ona daha yakın geliyordu. Sonra ilk gelen müşteri aklına gelmişti. Evet evet beklediği kişi tam da oydu. O esnada bahçe kapısının gıcırıtı sesini ve ardından ayak seslerinin tıktırtısını duydu. Yaşlı adam bakmaya kalkmadan gelen kişi binaya çoktan adımını atmıştı bile. Kamil kapıyı açtı , karşısına çıkan kişi ilk müşterisiydi. Kamil şimdi, genç adamı ilk gördüğü günden bile daha heyecanlıydı. Nedenini bilemediği bu kalp atışı zaman geçtikçe daha da artıyordu. Gelen adamı büyük bir memnuniyetle içeriye buyur etmişti. Yıllardır tanıdığı bir kişi gibi koyu bir sohbe daldı. Kendi hayatlarından bahsediyorlar, birbirlerine sualler soruyorlardı. Adam , içinde bir ateş ve hüznüyle yaşadıklarından söz ediyordu. Anlattıkları Kamil 'in geçmişiyile benzerlikler gösteriyordu. Genç adam konuşurken sesi titriyor, hafif hafif ve yutkunarak konuşmayı sürdürüyordu. Kamil, genç adamı dinledikçe geçmişini gözünün önüne getiriyordu.

Nurcan BAĞCI

Onu da ateş basmıştı; yanakları kızarmış, gözbebekleri belirginleşmiş, minik damlacıklar gözlerini kaplamıştı. Çok mutluydu çünkü o gençle yaptığı sohbet çok kıymetliydi. Gencin sürekli babasından bahsediyor olması Kamil'i heyecanlandırmış, kilit vurduğu umutlarını aklına getirmişti. Nihayet babasının ismini de söylemişti. Kamil'in kafası allak bullak olmuştu. O gencin babasının adı da Kamil'di ve yaşadıkları da aynıydı. Nasıl olabilirdi, böyle bir şey mümkün olabilir miydi? Kamil oğlunu yani Suat'ı bulmuştu. Hemen emin olmamalıydı . Yılların vermiş olduğu kimsesizlik ve yalnızlık hissi onu bu şekilde düşündürüyor olabilirdi. Zihni ona bir oyun oynuyor olabilirdi. Şimdi durduk yere kendini bu genç adama rezil etmenin manası yoktu. Belki deli diye düşünürdü kendisi için. Evini de satamazdı o zaman , bir de deli damgası yerd. Sessizce genç adamın anlatacaklarını dinlemeye devam etti. Geçmişte yaptıklarının pişmanlıklarından bahsediyor , bütün bunları nasıl telafi edeceğini soruyordu genç adam. Kamil'den yardım almak istiyordu. Kamil ona neden Ankara'ya taşındığını sordu. Suat ise: “Geçmişimi, babamı , eski günlerimi geri alabilmek için.” dedi pişmanlık dolu bir sesle. Kamil artık emindi oğlu Suat karşısında duruyor ve ondan af diliyordu. Baba yüreği işte dargın kalabilir miydi? Hasretlik canına tak etmişti. “Evladım!” dedi gözleri yaşlar içerisinde Kamil. Suat kekelemeye başladı ne olduğunu bilemedi ve hızla kadife berjerden kalkıp babasına sınıksız sarıldı. Ne kadar bu şekilde kaldılar bilmiyorlardı. Hem ne önemi vardı ki Suat affedilmişti, babasına kavuşmuştu. Kamil ise evladına kavuşmuştu. Birbirlerini hiç bırakmadılar o günden sonra. Birbirlerine gönülden sarıldılar, bağlandılar. Günler geçmişti, artık Kamil yaşadığı hasret dolu yılların acısını şimdi çıkartıyordu. Suat'ı bulmuştu ve torunları bile olmuştu. Çok ama çok mutluydu. Diğer evlatları yanında olmasa bile onların nerede olduğunu ,neden gelemediklerini kısacası her şeyi biliyordu. İçi içine sığmayan Suat ise huzur ve mutluluğun ne kadar kıymetli olduğunu geç olsa da anlamıştı. Zararın neresinde dönülürse kârdı. Bunu tecrübeyle öğrenmişti. Babasını hiçbir zaman yüzüstü bırakıp gitmeyeceğine söz vermişti. Aradan iki sene geçmiş ve diğer çocukları da gelmişti. Satmaktan vazgeçtiği evinin bahçesinde evlatları, gelinleri, damatları ve torunları ile kocaman bir aile olmuşlardı; semaverde hasretle demlenen çaylarını keyifle yudumlayarak geçmişi yâd etmeye başlamışlardı.

Kardelen ASLAN

Esra Fatma KONUK & Beyza ŞEN ÖĞRETMENLERİMİZE SORDUK

SORU: Hayatınıza anlam kattığını düşündüğünüz bir cümleyi bizimle paylaşır mısınız?

Fatma UÇAR: Herhangi bir bedel ödmeden sadece yapmak uğruna harekete geçerseniz, yaptığınız her eylemden zevk aldığınızı göreceksiniz.

Merve KAYAN ŞAHİN: Mutluluk çok şeye sahip olmak değil, en az şeye ihtiyaç duymaktır.

Fatmanur YURTOĞLU: Benden imkansız bir şey yapmamı istediklerinde ; bakacağım ilk şey bunu daha önce bir kişi yapmış mı ? Yaptıysa ben de yaparım.

Şebnem SUHTA: Bir kere ağladıysan üç kere güleceksin. Yedi katlı binan yıkıldıysa sekiz katlısını yapacaksın. Beş kez düştüysen altıncı kez kalkacaksın. Çünkü bazı savaşlar böyle kazanılır.

Şevket KOÇAK: Sevgi.

Ali ÖZDEŞ: Bir şeyi ne kadar iyi bilirsen bil , söylediklerin karşındakinin anlayabildiği kadardır.

Ali KARAKOÇ: Çalışmak.

Ayşe CİHAN: Her şey sevgi ile başlar.

Rukiye HASDEMİR: Umudun belki de gelecek sayfadadır.

Kübra ERTÜRK: Değil mi ki hiçbir şeyin hiçbir şeye yetmediği yerde Allah(c.c.) her şeye yeter.

Çağlar YERLİKAYA: Mucize

Özgür KARAKAŞ: Ayakkabım yok diye isyan ederdim, ta ki ayağı olmayanı görene kadar.

Halis DEMİRİĞİL: İyilik yap , hayatını kolaylaştır.

Ayşegül ARIÖZ: Ağaca çıkmak için yıldızları hedefleyeceksin.

Aysun ŞAHİN : Ya bugün son gün ise...

Gülsüm GÜRSOY: Kimsenin yüzüne söyleyemeyeceğin şeyleri arkasından konuşma.

Ali Rıza KOÇAK : Dünyayı iyilik kurtaracak.

Elif POYRAZ: Kendini sev.

İclal KAYA: Suyun üzerinde yürümeyi başarsanız, “ Kesin yüzme bilmiyor.” diyenler alçaktır. O yüzden insanların söylediklerini umursamayın.

Erdem EFE: Dakiklik.

Fevzi MAMAN: Şu ana kadar hayatıma anlam katan öğrencilerim ve eğitimdir.

Kurtuluş KURTOĞLU: Ne halin varsa gül , her zaman gül.

Merve ÇELİK: Gökle bir olmadıkça yerle bir oluyor insan.

Merve ÖZKAN SATRANÇ ZEHİRLENMESİ

Mirko Czentovic, küçük yaşlarda anlama ve konuşma gibi konularda zorluk çekmiş köylü bir çocuktur. Önemsenmeyen bu çocuğun rastlantı sonucu bir satranç dehası olduğu ortaya çıkar. New York'tan Buenos Aires'e gitmekte olan yolcu gemisinde zengin bir adam Mirko Czentovic'e parası karşılığında satranç oynamayı teklif eder. Mirko teklifi kabul ederek önce zengin adama karşı sonra gemideki yolculara karşı oynamıştır. Mirko'nun yenilmezliği bir tek Dr. B. tarafından sarsılır. Dr.B. karşılaşmayı izlerken dayanamayıp oynayanlara karışır, yolcular şampiyonla oynaması için teklif ederler. Fakat Dr. B. “satranç zehirlenmesi” semptomunu yeni atlattığı için satranç oynaması yasaktır. Avusturyalı göçmen olan Dr. B., esir edildiği günlerde yaşadıklarını hatırlar. Küçük bir odada günler, haftalar hatta aylarca esir tutulmuştur. Sorguya götürüldüğü bir gün tesadüf eseri bir satranç kitabı bulur. Bu kitap sayesinde satrancın tüm kurallarını öğrenir. Satranç tahtası ve taşları olmadığı için başlarda zihninde kurgusal olarak oynar. Daha sonralarda boyadığı ekmeğe parçaları ve çarşafına çizdiği karelerle oynamaya devam eder. Dr. B. zamanla kişilik bölünmesi yaşamaya başlar. Serbest kalıp tedavi olduktan sonra bir daha satranç oynamaz. Ta ki, o güne kadar...

Kurgusuyla ve üslubuyla oldukça sürükleyici bir kitap. Sayfalar parmaklarımızdan akarken ,sözcükler gözlerinizden kayarken beyninizin durduğunu ve soluğunuzun kesildiğini hissedeceksiniz. Tavsiyem odur ki bu kitabı okurken bir şey içmeyin hem de sıcak bir şey. Çünkü fırsat bulamayacaksınız. Zweig severlere ve yeni deneyecek olanlara keyifli okumalar dilerim.

İMTİYAZ SAHİBİ

Fevzi MAMAN

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Merve ÇELİK

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Ayşe CİHAN

GÖRSEL DANIŞMAN

Pınar YAMANER

YAYIN KURULU

Merve ÇELİK

Ayşe CİHAN

Pınar YAMANER

OKUL ADRES TELEFON

YILDIRIM BEYAZIT ANADOLU LİSESİ

Cumhuriyet Mah. C. Topel Cad. No 4 06760. Çubuk /

ANKARA 0 (312) 837 12 55